

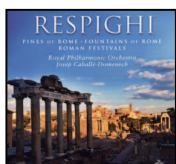
Carnaval

Enrique Bagaría

Obres de Schumann, Liszt i
Leonora Milà.
El Far Blau-Límit Records. 2011

Amb aquest enregistrament, el pianista barceloní Enrique Bagaría ha fet un pas endavant molt significatiu en la seva carrera; és probablement l'execució més madura i profunda de totes les que li hem sentit. La interpretació de totes les obres contingudes en aquest disc mostren un músic integral, reflexiu, versàtil i amb una dotació tècnica excel·lent que fa anys que mostra en concerts i recitals. La lectura del deliciós però complex *Carnaval*, op. 9 de Schumann no té res a envejar a les versions universals de referència: el so hi és cristal·lí, polit, amb un fraseig exquisit i flexible que retrata de meravella l'esperit ciclotímic d'aquestes peces de caràcter del compositor alemany. L'esperit festiu i juganer s'alterna amb una equilibrada naturalitat amb els elements nostàlgics i el converteixen en un mosaic riquíssim d'emocions musicals. Hi fa molt, i això també cal destacar-ho, una presa de so magnífica (als estudis Albert Moraleda de la Garriga), tècnicament impecable, que permet percebre els mínims detalls de l'execució amb una vivor inusual. *Tres sonets del Petrarca* pertanyents al segon llibre d'*Anys de pelegrinatge* de Franz Liszt són el contrapunt de profunditat, de meditació contemplativa i reposada que Bagaría entén i tradueix a la perfecció, tot i que fa la sensació que se'ls hagi empeltat l'esperit bulliciós que domina tot el disc. Aquí llueix especialment el virtuosisme del jove pianista i el gruix sonor de les seves interpretacions.

I com si d'un mirall es tractés, el disc es clou amb el *Carnaval*, op. 43 de la compositora i pianista catalana Leonora Milà, un homenatge en tota regla a l'obra homònima de Schumann que enceta el disc i que Milà tant admira. Són també una vintena de peces de caràcter breus inspirades en el Carnestoltes de la seva vila nadiua, Vilanova i la Geltrú, però que també retraten un món íntim farcit de records d'infantesa que li atorguen un aire entranyable i nostàlgic. Una obra delicada, suggerent, calidoscòpica, que des de la seva estrena als Estats Units l'any 1985 romanien en una injusta letargia. Acabar-la amb l'obra de referència i posar-la en mans d'un músic talentós ha estat una iniciativa excel·lent. **PER XAVIER CHAVARRIA.**

Ottorino Respighi

Pini di Roma. Fontane di
Roma. Feste romane

Royal Philharmonic Orchestra.
Dir.: Josep Caballé-Domenech.
ONYX 4083. 2011

Qui digui que els directors d'orquestra catalans no tenen projecció internacional, s'equivoca de bon tros. Un exemple de la qualitat, la projecció i la valoració dels músics catalans a l'estranger és la carrera que està desenvolupant el jove director barceloní Josep Caballé-Domenech, que cada cop costa més d'escoltar a casa nostra. Recentment nomenat director titular de la Colorado Springs Philharmonic Orchestra, els seus compromisos actuals el porten a dirigir òpera a teatres tan importants com la Semperoper de Dresden o la Kômische Oper de Berlín i a dirigir en festivals com el de Granada, l'Aspen Music Festival o el Wintergreen als Estats Units. La seva estreta relació amb la Royal Philharmonic de Londres l'ha portat, recentment, ha enregistrar el seu primer disc amb aquesta formació, que conté les populars obres d'Ottorino Respighi: *Pini di Roma*, *Fontane di Roma* i *Feste romane*.

Àmpliament coneguda, la sumptuositat de les obres de Respighi –no sempre ben entesa– ens transporta a un ambient que cal haver respirat, una llum que cal haver deixat entrar pels porus, una calidesa que cal haver tastat, el d'una ciutat màgica, Roma, que a l'època de Respighi devia conservar encara més l'encís de la decadència i l'antigor. En les interpretacions que en sentim a càrrec de la Royal Philharmonic i Caballé-Domenech podem copsar la subtilesa dels moments íntims, l'atmosfera generalment càlida del sol mediterrani i, en la fastuositat dels moments de focs d'artifici, la brillantor d'un so molt anglès però que sap contagiar-se en la justa mesura del caràcter juganer de l'home llatí. Tant de bo aquesta sigui la primera de moltes més col·laboracions discogràfiques del director català amb la Royal Philharmonic, amb un repertori més ambiciós i una edició una mica més acurada. **PER MERCEDES CONDE PONS.**

Pau Casals

Obra de cambra

Quartet de corda en Mi menor. Sonata
per a violí i piano. Alart Quartet. Josep
Colomé, violí. Katia Michel, piano.
Klassiccat KC 1010. 2011

Resulta ben cert, com apunta Xosé Aviñoa en els comentaris que acompanyen l'enregistrament, que en la figura de Pau Casals la seva rellevant tasca compositiva ha quedat sempre en segon terme. El *Quartet de corda en Mi menor*, partitura que Casals va compondre a l'edat de setze anys amb motiu d'un concert davant la reina regent Maria Cristina, està dividit en tres moviments (n'hi ha un de quart esbossat), i conté música que respira un aire romàntic i melòdic summament inspirat, amb diàlegs constants entre els instrumentistes que denoten el profund coneixement del mestre Casals en el tractament dels instruments de corda. Fina sensibilitat en l'"Andante", gran contenció emocional en l'"Allegretto" (a més d'exigència tècnica) i una vivacitat i riquesa de colors en l'"Scherzo" denoten, a més, la gran tècnica dels integrants del Quartet Alart, que han captat l'essència musical en què la naturalitat de l'expressió i el diàleg instrumental resulta fonamental per a l'esdevenir de l'obra. Per la seva banda, la *Sonata per a violí i piano* (obra sovint interpretada a nivell concertístic) va ser escrita en diferents períodes del seu exili: el segon moviment, a Prada, i el tercer, ja l'any 1948, a Puerto Rico. Estructurada en tres moviments (l'obra va quedar inconclusa), les exigències tècniques que requereix el violí són notòries i el violinista Josep Colomé ens n'ofereix una versió tècnicament impecable. L'obra respira romanticisme i lirisme, amb una riquesa temàtica en la qual apareixen melodies de gran inspiració i que el treball de la pianista Katia Novell i de Josep Colomé copsen amb tota la seva essència. Brillants en l'"Allegro", espontanis en l'"Scherzo", amb gran volada lírica en el "Lento" final, aconsegueixen una versió bellíssima d'aquesta obra de Casals impregnada d'un aire de catalanitat inconfusible en els tractaments rítmics i melòdics. **PER LLUÍS TRULLÉN.**